

— Азъ пакъ като че хичъ не ся уморихъ. Бей, отговори Петръ, кой-то вървеше на прѣдъ Станкѣ и отваряше ѣ пѣтъ.

— Че ты, Петре, да вървишь и десять дена на прѣдъ, сега пакъ не ще ся уморишь.

— Нека върви безъ мене, отрече Станка, азъ капнахъ вече и не могъ прѣстѣпи на прѣдъ.

— Шемъ, шемъ си почина, извика, Жельо отпрѣдъ, Кой първый ся цѣлуваше отъ сичкы-тѣ страны съ вършинака и тръніе-то, тукъ завчасъ ще слѣземъ долу, тамъ има единъ гіолъ и хубава вода; тамъ ще си отпочинемъ рахатъ — охалничко.

— Хубаво вода, ами хлѣбъ! изрѣче Никола.

— И за хлѣбъ е добъръ Господь. Тадѣсь ходять, струвами ся, Кѣзѣлбашкы-тѣ овчари, щѣтъ не щѣтъ, ные ще имъ земемъ хлѣба и пакъ сме сыти.

Както казваше Жельо, долу до подножіе-то на Балкана ся простира гьолъ, дѣто държи пространство почти 3 часа на ширинѣ и длѣжинѣ; отъ кѣмъ Истокъ на тоя гьолъ ся отваря равно и широко поле, простирано до другъ единъ высокъ рѣтъ. Близо до гьола ся глѣда селце Каябашъ.

Тихъ вѣтъръ собира сега прохлажд-тѣ си отъ околны-тѣ повърхности на гьола и вѣе да разхлади печалны-тѣ си млади гости, кои отгоръ зеленѣ-тѣ